

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์รูปแบบและวิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษาของอาจารย์ในวิทยาลัยครูแบ่งออกเป็น 3 ภาค คือ ภาคแรกว่าควมโนทัศน์และจุดมุ่งหมายของการประเมินผลทางการศึกษา ภาคที่สอง ว่าควมรูปแบบและวิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษา และภาคที่สาม ว่าควมองค์ประกอบของระดับคะแนน และองค์ประกอบที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนน ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงรายละเอียดในแต่ละภาคดังต่อไปนี้

โนทัศน์และจุดมุ่งหมายของการประเมินผลการศึกษา

จากการสำรวจคำนิยามของ "การประเมินผล" (Evaluation) พบว่ามีผู้รู้หลายท่านได้ให้คำนิยามของ "การประเมินผล" เช่น จอห์น เอ กรีน¹ (John A. Green) ได้ให้นิยามการประเมินผลว่าเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าอย่างมีระบบของข้อมูลที่ได้รับตามกระบวนการวัด เอ็ม สคริฟเวน² (M. Scriven) ได้ให้นิยามการประเมินผล

¹John A. Green, Introduction to Measurement and Evaluation, (New York : Dodd, Mead, 1970), p.3.

²M. Scriven, "The Methodology of Evaluation," In S.E. Stake (Ed.), Curriculum Evaluation American Educational Research Association. Monograph Series on Evaluation, No.1, Chicago : Rand McNally, 1967. อ้างถึงใน สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ "หลักการวัดและประเมินผล," คู่มืออาจารย์ด้านการเรียนการสอน, หน้า 177.

ว่าเป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบเพื่อบ่งชี้คุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สมหวัง พิธิยานุวัฒน์¹ ได้ให้นิยามการประเมินผลว่า เป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งของหรือ การกระทำใด ๆ โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (Criterion) ซึ่งเกณฑ์อาจมีมาก่อนและ เป็นอิสระจากพฤติกรรมของกลุ่มหรือเป็นเกณฑ์ที่ได้จากพฤติกรรมของกลุ่ม ลี เจ ครอนบาช² (Lee J. Cronbach) ได้นิยามการประเมินผลในแง่ของการวัดออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การวัดพฤติกรรมสูงสุดเพื่อตัดสินความสามารถของแต่ละบุคคล เช่น การวัดความถนัด การวัดสัมฤทธิ์ผล เป็นต้น และการวัดพฤติกรรมทั่วไป เพื่อตัดสินความสนใจ ทัศนคติ บุคลิกภาพ เป็นต้น นอร์แมน อี กรอนด์ลันด์³ (Norman E. Gronlund) ได้นิยามการ ประเมินผลว่าเป็นกระบวนการตัดสินสัมฤทธิ์ผลอย่างมีระบบของผู้สอนในวัตถุประสงค์ของ การสอนที่ตั้งไว้ และจะมีความหมายลึกซึ้งกว่าการวัดเพราะจะรวมความถึงพฤติกรรมที่วัด ได้และวัดไม่ได้ ร่วมกับการตัดสินใจของผู้สอน นอกจากนี้ เจมส์ เอ เทอร์วิลลิเจอร์⁴ (James A. Terwilliger) กล่าวถึงการประเมินผลว่าเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่า ในด้านความสามารถ การแสดงออก หรือพฤติกรรมต่าง ๆ เฉพาะแต่ละวิชา

จากคำนิยามของ "การประเมินผล" บ่งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่าง "การวัด" และ "การประเมินผล" อย่างเด่นชัดว่า การวัดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการ ประเมินผล การประเมินผลที่จะมาจากการวัดที่แตกต่างการวัดที่ไม่จำเป็นต้องมีการประเมินผล

¹ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, "การประเมินผลโครงการประชุม" (เอกสารประกอบการ เรียนวิชาเรื่องคักเฉพาะทางการวัดและประเมินผลการศึกษา ประจำภาคต้น ปีการ- ศึกษา 2522), หน้า 1.

² Lee J. Cronbach, Essential of Psychological Testing, 3d ed. (New York : Harper and Row, 1970), p.26.

³ Norman E. Gronlund, Measurement and Evaluation in Teach- ing, 3d ed. (New York : Mcmillan Co., Inc., 1976), pp.5-18.

⁴ Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.2.

ก็ได้ ตัวอย่างเช่น ในวิชาพลศึกษา นายสิทธิ์ วิ่งแข่งระยะทาง 100 เมตร ใช้เวลา 10 วินาที ชั้นนี้เรามีเพียงข้อมูลจากการวัด จนกระทั่งอาจารย์พลศึกษาประเมินความสามารถในการวิ่งของนายสิทธิ์ โดยการศึกษาความหมายเวลาที่นายสิทธิ์ใช้ไป 10 วินาที ต่อระยะทาง 100 เมตร ว่าเป็นนักวิ่งดีเท่าจัดหรือนักวิ่งธรรมดา

เมื่อกล่าวในแง่ของการเรียนการสอน โดยเฉพาะ จะเห็นว่า การประเมินผลการเรียนรู้ มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังต่อไปนี้คือ

1. เพื่อที่จะจัดตำแหน่ง (Placement) ซึ่ง นอร์แมน ซี กรอนลันด์¹ กล่าวว่า การประเมินผลประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะของนักศึกษาแต่ละคนว่ามีทักษะและความรู้เพียงพอในการที่จะเริ่มบทเรียนแล้วหรือยัง ซึ่งผลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ในการแยก² (Classification) นักศึกษาแต่ละคนว่ามีพื้นฐานอย่างไร ควรจัดอยู่ในประเภท เด็กเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน นอกจากนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่ออุทิศความสนใจ นิสัยการทำงาน ซึ่งจะช่วยในการคัดเลือกเรียนต่ออีกอีกด้วย

2. เพื่อที่จะวินิจฉัย (Diagnostic) เทอร์วิลลิเจอร์³ กล่าวว่า จะทำให้ทราบจุดเด่น จุดอ่อนของนักศึกษาแต่ละคนในแต่ละวิชา และทำให้ครูสามารถช่วยเหลือให้นักศึกษาแต่ละคนได้อย่างถูกต้อง โดยทั่วไปมักจะประเมินเมื่อจบแต่ละหน่วยเรียน⁴

3. เพื่อที่จะเปรียบเทียบความสามารถของตัวเด็กเอง (Assessment) โดยที่ครูจะรู้ว่าในตัวนักศึกษาแต่ละคนมีความถนัดมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะกระทำได้โดยการทดสอบ 2 ครั้ง แล้วนำผลที่ได้จากการทดสอบมาเปรียบเทียบกัน

¹Grondlund, Measurement and Evaluation in Teaching, p.525.

²เฉลิมศรี นิ่งถิน, "การวัดผลในโรงเรียน" หน้า 13.

³Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.6.

⁴Grondlund, Measurement and Evaluation in Teaching, p.526.

4. เพื่อที่จะนำไปใช้ทำนาย (Prediction) ผลที่ได้จากการสอบในแต่ละวิชาของนักศึกษา จะเป็นแนวทางทำให้ทราบความสามารถและความสำเร็จในการเลือกเรียนแต่ละวิชาของเด็ก

5. เพื่อที่จะนำไปใช้ประเมินค่า (Evaluation) การประเมินผลลักษณะนี้จะกระทำเมื่อการเรียนการสอนสิ้นสุดลง โดยนำข้อมูลที่ได้จากการวัดมาเป็นแนวทางในการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษา¹ ซึ่งทำให้ทราบสถานภาพของนักศึกษาภายในกลุ่มว่าอยู่ระดับใด นอกจากนี้ยังสามารถประเมินมาตรฐานระหว่างโรงเรียนได้อีกด้วย²

รูปแบบและวิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (1) แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2518 โดยอนุมัติของสภากาการฝึกหัดครู ในทางข้อบังคับว่าด้วยการประเมินผลการศึกษาคามหลักสูตรของสภากาการฝึกหัดครูไว้ดังนี้

ข 5 การประเมินผลแต่ละรายวิชา ให้ใช้ระบบการให้ระดับคะแนน (Grading System)

5.1 ให้มีการประเมินผลทุกรายวิชาที่เรียนในภาคหนึ่ง ๆ การวัดผลต้องทำตลอดภาคเรียน โดยวิธีต่าง ๆ เช่น การสอบย่อย การรายงาน การทำงานเป็นหมู่คณะ การสอบกลางภาคเรียน และการสอบปลายภาคเรียน การคิดคะแนนเก็บระหว่างภาคให้ อยู่ในระหว่างร้อยละ 50 ถึง 80

¹ Grondlund. Measurement and Evaluation in Teaching, p.530.

² เฉลิมศรี นิ่งถิ่น, "การวัดผลในโรงเรียน," หน้า 17.

³ หน่วยงานนิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, คู่มือนายทะเบียนวิทยาลัยครู (กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ, 2520), หน้า 39 - 41.

5.2 ระบบการให้ระดับคะแนนแต่ละรายวิชา แบ่งเป็นลำดับขั้นดังนี้

- ก. หมายความว่า ดีมาก
- ข. หมายความว่า ดี
- ค. หมายความว่า ปานกลาง
- ง. หมายความว่า พอ
- จ. หมายความว่า ตก
- ร. หมายความว่า รอลงการเรียน

5.3 ระดับคะแนน "ร" อาจให้ในกรณีที่นักศึกษายังทำงานไม่เสร็จสิ้น เมื่อสิ้นภาคเรียน การเปลี่ยนระดับคะแนน "ร" เป็นระดับคะแนนอื่น ๆ ต้องจัดทำให้เสร็จสิ้นภายในภาคเรียนถัดไป ถ้าไม่เสร็จสิ้นภายในกำหนดให้เปลี่ยนเป็น "จ"

ข้อ 6 ระดับคะแนนที่ถือว่าสอบได้ในแต่ละรายวิชา ให้ถือเกณฑ์ดังนี้
ในรายวิชาการฝึกสอนและประสบการณ์วิชาชีพภาคปฏิบัติ ต้องได้รับคะแนน "ค" เป็นอย่างน้อย รายวิชาอื่น ๆ ต้องได้รับคะแนน "ง" เป็นอย่างน้อย

ข้อ 8 ผู้ที่จะสำเร็จการศึกษาแต่ละระดับ ตามหลักสูตรของกรมการฝึกหัดครู ต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนดังต่อไปนี้

- 8.1 สอบได้ในรายวิชาต่าง ๆ ครบตามจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
- 8.2 ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 2.00
- 8.3 ไม่ติดค้างระดับคะแนน "จ" ตามเกณฑ์ในข้อ 6
- 8.4 สอบได้ไม่ต่ำกว่าระดับคะแนน "ค" ในรายวิชาการฝึกสอนหรือรายวิชาประสบการณ์วิชาชีพภาคปฏิบัติ
- 8.5 มีผลการเรียนไม่น้อยกว่า 4 ภาคเรียนปกติ
- 8.6 มีสภาพเป็นนักศึกษาไม่เกิน 8 ภาคเรียนปกติติดต่อกัน

จากข้อบังคับว่าด้วยการประเมินผลการศึกษาตามหลักสูตรของสภาการศึกษา
ในข้อ 5 ดังกล่าวข้างต้น และจากจุดมุ่งหมายของการประเมินผลการเรียนรู้ ทำให้สามารถ
แบ่งลักษณะของการประเมินผลได้เป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การประเมินผลความก้าวหน้า (Formative Evaluation) ซึ่งเป็นการ
ประเมินผลระหว่างภาคเรียนหรือระหว่างการสอนยังคงดำเนินอยู่ เพื่อปรับปรุงให้กระบวนการ
การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. การประเมินผลรวมสรุป (Summative Evaluation) ซึ่งเป็นการ
ประเมินผลประจำภาคเรียนแต่ละภาค โดยป้อนประสงค์เพื่อตัดสินคุณค่าหรือระดับสัมฤทธิ์ผล
สะสมของผู้เรียนหลังจากการเรียนการสอนได้สิ้นสุดลง ซึ่งผลที่ได้รับจะออกมาในลักษณะของ
ระดับคะแนน

ระดับคะแนนเป็นดัชนีที่แสดงถึงความรู้ ความสามารถในเนื้อหาวิชาและการ-
เปรียบเทียบความสามารถระหว่างนักศึกษา¹

จากการสำรวจและศึกษารูปแบบ วิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษา พบว่าถ้า
พิจารณาตามมโนทัศน์ของระดับคะแนนแต่ละตัว จะมีเกณฑ์ใหญ่ ๆ ที่ใช้ในการอ้างอิงเพื่อให้
ระดับคะแนน 4 เกณฑ์คือ

1. การใช้เกณฑ์อ้างอิง (Criterion-Referenced) เป็นการให้ระดับ
คะแนน โดยเทียบกับเกณฑ์ที่ครูกำหนดไว้ รูปแบบของการให้ระดับคะแนน โดยวิธีนี้ได้แก่ รูปแบบ
มาตรฐานสัมบูรณ์² (Absolute Standard Model) ครูซึ่งใช้ยุทธวิธีนี้จะเน้นเนื้อหาวิชา
ที่สอนเป็นสำคัญ ซึ่งนับได้ว่าเป็นประโยชน์มากในการเรียนเพื่อรอบรู้³ (Mastery Learning)

¹อนันต์ ศรีโสภณ, การวัดและการประเมินผลการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ-
มหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2520), หน้า 187.

²Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.26.

³Grondlund, Measurement and Evaluation in Teaching, p.527.

วิธีการของรูปแบบนี้ครูจะต้องตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนอย่างชัดเจน แล้วตั้งเกณฑ์มาตรฐานของแต่ละระดับคะแนน โดยทั่ว ๆ ไปเกณฑ์นี้จะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาหรือสถานการณ์ใด ๆ ระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับจะแสดงถึงระดับความสามารถหรือทักษะของนักศึกษาคำเกณฑ์ที่ครูวางไว้ เทคนิคในการให้ระดับคะแนน โดยวิธีการนี้อาจกระทำได้ใน 3 ลักษณะ คือ

1.1 วิธีใช้คะแนนเปอร์เซ็นต์ ซึ่งอาจจะเป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์จากความรู้ในเนื้อหาวิชาตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือคะแนนเปอร์เซ็นต์ของคำตอบที่ถูกต้อง วิธีการนี้จะกำหนดคะแนนเต็มในแต่ละงานที่มอบหมายให้ทำ หรือใช้คะแนนรวมตลอดภาคเป็นร้อยละคะแนน และครูก็จะตั้ง เกณฑ์มาตรฐานความสามารถหรือความสมบูรณ์ในการตอบของแต่ละระดับคะแนน เกณฑ์ที่ยอมรับได้ (ระดับคะแนน C) ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปอยู่ในช่วง 75-84% เพราะถือว่านักศึกษาที่มีความสามารถระดับนี้จะเป็นผู้รอบรู้ในเนื้อหาวิชา ระดับคะแนนที่ 1 จะแสดงออกมาในรูปของคะแนนเปอร์เซ็นต์ เช่น 95% ขึ้นไป = A , 85% ถึง 94% = B , 75% ถึง 84% = C , 65% ถึง 74% = D , ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 65% = F

จุดเด่นของวิธีการนี้คือทำให้ให้นักศึกษามีความรู้ในเนื้อหาวิชาทุก

จุดค้อยของวิธีการนี้คือ ถ้าเครื่องมือนำไปใช้วัดมิได้วางแผนในการสร้างอย่างดี ผลที่ได้จะไม่มีความหมายอะไรและเกณฑ์ที่วางไว้ก็ถือว่าไม่เป็นมาตรฐาน นอกจากนี้ถ้ากำหนดมาตรฐานความสามารถสูงหรือต่ำเกินไป ระดับคะแนนที่ได้ก็จะไม่มีความหมาย และการกำหนดมาตรฐานให้เหมาะสมจะต้องขึ้นกับลักษณะของเด็กตามความเห็นของครู²

1.2 วิธีใช้หน่วยธรรมชาติของการปฏิบัติ วิธีการนี้มักใช้กับการวัดในวิชาที่เน้นทักษะ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาความคลาดเคลื่อนและความลำเอียงของครู โดยครูจะนำทักษะมากำหนดเป็น เกณฑ์ตัดสินอย่างชัดเจน เช่น วิชาพิมพ์ดีดจะวัดออกมาเป็นจำนวนคำต่อหน้าที่

¹Grondlund, Measurement and Evaluation in Teaching, p.528.

²Green, Introduction to Measurement and Evaluation, p.315.

วิชาทางพลศึกษา ถ้าเป็นการวิ่งก็จะวัดออกมาเป็นระยะทางตอนที เป็นคน หลักการของวิธีนี้คือครูจะต้องตั้ง เกณฑ์มาตรฐานตามทักษะที่ควรจะเป็นในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม แล้ววัดทักษะของนักศึกษา ซึ่งจะทำให้ตัดสินระดับคะแนนให้แก่ักศึกษาแต่ละคนได้ ระดับคะแนนที่ได้จะแสดงถึงความสามารถในทักษะของนักศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐาน

จุดเด่นของวิธีการนี้คือ ลดปัญหาความลำเอียงและความคลาดเคลื่อนจากการประมาณด้วยสายตา

จุดด้อยของวิธีการคือ ไม่สามารถนำมาใช้วัดทางการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้วัดทางการศึกษา เช่น ขอสอบ แบบฝึกหัด มีความไม่คงที่¹

2. การใช้ความสามารถของกลุ่มเป็นเกณฑ์อ้างอิง (Norm-Referenced) เป็นวิธีการให้ระดับคะแนนโดยยึดระดับสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาคนอื่น ๆ เป็นเกณฑ์ รูปแบบของการให้ระดับคะแนนโดยวิธีนี้ ได้แก่ รูปแบบเกณฑ์สัมพัทธ์² (Relative Model) ครูซึ่งใช้ยุทธวิธีนี้จะสร้าง เกณฑ์จากการปฏิบัติงานของกลุ่มเป็นหลัก และเกณฑ์ที่คงอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามความสามารถและลักษณะของกลุ่มนักศึกษา วิธีการนี้จะเกี่ยวข้องกับการจัดตำแหน่ง (Rank) ของนักศึกษาในห้องเรียนเดียวกันหรือคนละห้องเรียน แต่เรียนในวิชาเดียวกัน ระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับจะแสดงถึง ระดับสัมฤทธิ์ผลและตำแหน่งสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่ม เทคนิคการให้ระดับคะแนน โดยวิธีการนี้อาจจะทำได้ใน 4 ลักษณะ คือ

2.1 การให้ระดับคะแนน โดยใช้ โคงปกติ ซึ่งมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความสามารถของนักศึกษาในกลุ่ม มีการกระจายในลักษณะ โคงปกติ วิธีการ โดยทั่วไปก็ครูจะนำคะแนนของนักศึกษาทุกคนมาเข้า โคงปกติ หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ให้ระดับคะแนนตามแต่ละช่วงที่หาได้ในสัดส่วนที่ครูคาดหวัง เช่น³

¹Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.30.

².Ibid., p.74.

³ Ibid., p.77.

ระดับคะแนน	สัดส่วนที่คาดหวัง	คะแนนซิปกติ
A	สูงสุด 10%	1.28
B	รองลงมา 25%	0.39
C	รองลงมา 45%	-0.89
D	รองลงมา 15%	-1.65
F	ต่ำสุด 5%	

หรืออาจนำคะแนนนักศึกษาทุกคนมาเข้าโค้งปกติ (Normal Distribution) แล้วให้บริเวณตรงกลางซึ่งมีคนจำนวนมากได้ระดับคะแนน C สำหรับพื้นที่ใต้โค้งที่สูงหรือต่ำกว่านี้จะได้ระดับคะแนน A, B และ D, F ตามลำดับ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบออกมาจะได้สัดส่วนดังนี้¹

ระดับคะแนน A	ผู้ได้คะแนนสูงสุด	มีสัดส่วนประมาณ 7%	ของกลุ่ม
ระดับคะแนน B	ผู้ได้คะแนนรองลงมา	มีสัดส่วนประมาณ 23%	ของกลุ่ม
ระดับคะแนน C	ผู้ได้คะแนนปานกลาง	มีสัดส่วนประมาณ 40%	ของกลุ่ม
ระดับคะแนน D	ผู้ได้คะแนนพอใช้	มีสัดส่วนประมาณ 23%	ของกลุ่ม
ระดับคะแนน F	ผู้ได้คะแนนต่ำสุด	มีสัดส่วนประมาณ 7%	ของกลุ่ม

จุดเด่นของวิธีการนี้ จะทำให้นักศึกษาเข้าใจสถานการณ์ของตนเองเมื่อเทียบกับกลุ่ม และครูก็ไม่ต้องกังวลกับเครื่องมือที่ใช้วัดมากนัก

จุดด้อยของวิธีการนี้

1. ถ้านักศึกษามีจำนวนน้อย การกระจายความถี่ของคะแนนความสามารถก็ไม่สามารถจะเป็นโค้งปกติ นอกจากนี้แบบสอบถามก็ไม่ได้วางแผนอย่างดีในการที่จะได้มาซึ่งคะแนนที่มีการกระจายเป็นโค้งปกติ²

¹ Stodola Quentin and Stordahl Kalmer, Tests and Measurement, (New Delhi : Thomson Press Limited, 1972), p.48.

² Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.77.

2. นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างในความสามารถมากนัก เพราะได้ผ่านการคัดเลือกมาแล้ว และถ้าการสอนมีคุณภาพที่เหมาะสมกับสภาพความต้องการของนักศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ก็สามารถบรรลุตามจุดหมายของการสอน ซึ่งจะทำให้การแจกแจงไม่เป็นโค้งปกติ ในกรณีเช่นนี้ การตัดสินระดับคะแนนไม่จำเป็นต้องมีทั้ง 5 ระดับคะแนน อาจจะมี 2, 3 หรือ 4 ระดับคะแนน ตามความเหมาะสม

3. วิธีการนี้เน้นการแข่งขันกัน ซึ่งไม่เหมาะในค่านิยมทางการศึกษา² ซึ่งเป็น การเรียนเพื่อรอบรู้

4. มาตรฐานแปรตามระดับเชาวน์ปัญญาของกลุ่มซึ่งไม่คงที่ นักศึกษาอาจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ครูตัดสินระดับคะแนนนักศึกษาแต่ละคนไม่สอดคล้องกับความสามารถที่เป็นจริง³

2.2 การให้ระดับคะแนน โดยใช้การหาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ วิธีการโดยทั่วไปครูผู้สอนจะนำคะแนนทั้งหมดที่ได้มาเรียงกันเป็นช่วง จากช่วงต่าง ๆ ครูจะเลือกคะแนนมาเพียง 10-12 จำนวน (แต่ละช่วงเลือกมา 1 จำนวน ซึ่งอาจจะไม่ครบทุกช่วง) แล้วนำคะแนน 10-12 จำนวนนั้นมาหาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ โดยใช้สูตร

$$\text{ค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไทล์} = 100 \left[\frac{cf + \left(\frac{X - LRL}{i} \right) fw}{N} \right]^4$$

¹ Benjamin S. Bloom, J. Thomas Hastings, George F. Madaus, Handbook on Formative and Summative Evaluation of Student Learning, (New York : McGraw-Hill Inc., 1971), p.45.

² Quentin and Kalmer, Tests and Measurement, p.47.

³ Green, Introduction to Measurement and Evaluation, p.319.

⁴ Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.145.

เมื่อ Cf แทน ความถี่สะสมจากค่าสูงถึงช่วงที่ต้องการหา

X แทน คะแนนที่ต้องการหาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์

LRL แทน ขีดจำกัดล่างแท้จริงของช่วงที่มีคะแนนที่ต้องการหาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์

i แทน อินทภาคฐาน

fw แทน ความถี่ภายในช่วงคะแนน x

N แทน จำนวนคนทั้งหมดที่ต้องการหา

นำค่าของคะแนนและค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ที่ได้อามาเขียนกราฟ จะได้กราฟฟังก์ชันสะสม จากกราฟครูก็สามารถหาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ของคะแนนอื่น ๆ ได้หมด หลังจากนั้นครูก็จะกำหนดควาสดส่วนของนักศึกษาในแต่ละระดับคะแนนควรเป็นเท่าใด แล้วประเมินค่าออกมาว่า ช่วงค่าแห่งเปอร์เซ็นต์เท่าใดจะได้ระดับคะแนนอะไร นอกจากนี้อาจหาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ที่ไม่มีการแบ่งช่วงได้จากสูตร

ค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ =

$$100 \left[\frac{\text{จำนวนคนที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนที่ต้องการหา} + \frac{1}{2} \text{ ของจำนวนคน ณ ตำแหน่งนี้}}{N} \right]$$

เมื่อ N แทน จำนวนคนทั้งหมด

จุดเด่นของวิธีการนี้จะแสดงให้เห็นจำนวนนักศึกษามีประมาณกี่เปอร์เซ็นต์ที่อยู่ต่ำกว่าระดับคะแนนนั้นได้อย่างชัดเจน

¹ C. Mauritz Lindvall and Anthony J. Nitko, Measuring Pupil Achievement and Aptitude, 2d ed (New York : Harcourt Brace Jobanovick Inc., 1975), p.75.

จุดค้อยของวิธีการนี้คือ ถ้ากลุ่มมีขนาดเล็กอาจจะทำให้การแปลความหมายของระดับคะแนนผิดพลาดได้เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนจะทอองมีระดับคะแนนแตกต่างกันทั้ง ๆ ที่ความสามารถอาจจะใกล้เคียงกัน

2.3 การให้ระดับคะแนน โดยใช้คะแนนมาตรฐาน ระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับโดยวิธีการนี้จะแสดงถึงว่ามีนักศึกษาอยู่สูงหรือต่ำกว่าระดับคะแนนเฉลี่ยมากน้อยเพียงใด วิธีการนี้ครูจะกำหนดค่าเฉลี่ย 50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10 แล้วนำคะแนนทั้งหมดมาแปลงโดยใช้สูตร

$$T = 50 + 10 \left[\frac{\text{คะแนนดิบ} - \text{คะแนนเฉลี่ย}}{\text{ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน}} \right]^1$$

เมื่อแปลงเป็นคะแนนที่หมด ครูก็จะหาช่วงระดับคะแนนแต่ละช่วงว่าควรห่างกันเท่าใด ซึ่งอาจใช้สัดส่วนหรือหาช่วงห่างแต่ละระดับคะแนน แล้วกำหนดว่าระดับคะแนน A, B, C, D และ F จะมีคะแนนที่อยู่ในช่วงที่เท่าไรถึงเท่าไร

จุดค้อยของวิธีการนี้คือ จะต้องมีจำนวนนักศึกษามากพอสมควร เนื่องจากการแปลงเป็นคะแนนที่นี้เป็นกรยอมรับว่า คะแนนของนักศึกษามีการกระจายเป็นโค้งปกติ (T - Normalized)

2.4 การให้ระดับคะแนนโดยใช้คะแนนดิบ วิธีการที่สำคัญคือครูจะให้คะแนนดิบเต็มเท่ากันทุกกลุ่ม ถ้าคะแนนดิบแต่ละกลุ่มไม่เท่ากันจะต้องปรับคะแนนดิบให้เท่ากันโดยใช้สูตร

$$\text{คะแนนที่ปรับแล้ว} = \frac{\text{คะแนนเต็มของคะแนนที่ต้องการปรับ}}{\text{คะแนนเต็มของคะแนนที่จะปรับ}} \times \text{คะแนนดิบ}^2$$

¹ Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.93.

² Ibid., p.86.

ตัวอย่าง ครูแดงทดสอบแบบสอบปีให้คะแนนเต็ม 200 คะแนน แต่ครูอื่น ๆ ที่สอนวิชาเดียวกัน ให้คะแนนเต็ม 250 คะแนน ถ้านายเขียวเรียนกับครูแดง ได้คะแนน 180 คะแนน ครูแดงจะปรับคะแนนของนายเขียวได้คะแนนที่ปรับ = $\frac{250}{200} \times 108 = 225$

การปรับคะแนนดังกล่าวอยู่ภายใต้ข้อตกลงที่ว่า จะมีความแตกต่างในการวัดเฉพาะส่วนที่เป็นคะแนนเต็มเท่านั้น เมื่อได้คะแนนเท่ากับทุกกลุ่ม ครูจะนำคะแนนดิบมาแบ่งเป็นช่วง เพื่อหาความถี่แต่ละช่วง จากนั้นครูก็จะหาคะแนนจุดตัด (Cutting Score) โดยกำหนดสัดส่วนของนักศึกษาที่ควรจะได้ในแต่ละระดับคะแนน แล้วคำนวณหาช่วงคะแนนดิบที่สอดคล้องกับสัดส่วน เพื่อที่จะได้ทราบระดับคะแนนของนักศึกษาแต่ละคน

จุดเด่นของวิธีการนี้คือ สะดวกในการใช้สำหรับครูที่มีการวางแผนร่วมกันก่อนที่จะทำการสอน และไม่ของทำงานหนักถึงแม้จะสอนนักศึกษาจำนวนมาก

จุดด้อยของวิธีการนี้ คือ ในกรณีที่มีครูสอนหลายคน และใช้คะแนนเต็มแตกต่างกัน การปรับคะแนนอาจทำให้การตัดสินผิดพลาด เนื่องจากข้อตกลงที่ว่า จะให้มีความแตกต่างเฉพาะส่วนที่เป็นคะแนนเต็มเท่านั้นในทางปฏิบัติทำได้ยาก

2.5 การให้ระดับคะแนนตามความสามารถของกลุ่ม ซึ่งวิธีการนี้เสนอโดย สตีวอิค¹ (Stuit) เพื่อลดปัญหาการให้ระดับคะแนนโดยใช้โค้งปกติ ซึ่งแต่ละระดับคะแนนจะมีการกำหนดสัดส่วนตายตัวซึ่งในทางปฏิบัติจริงนักศึกษาแต่ละกลุ่มจะมีความสามารถไม่เท่ากัน การที่จะให้ระดับคะแนนทุกกลุ่มเหมือนกัน คือมี 5 ระดับคะแนน (A, B, C, D และ F) ความไม่ยุติธรรมก็จะเกิดขึ้น นั่นคือ นักศึกษาที่ได้คะแนนปานกลางถ้าอยู่ในกลุ่มอ่อนอาจจะได้ระดับคะแนน A หรือ B แต่ถ้าวอยู่ในกลุ่มเก่ง เขาอาจได้ C หรือ D ดังนั้นจึงมีการปรับระดับคะแนนตามความสามารถของกลุ่มโดยแบ่งความสามารถของกลุ่มออกเป็น 7 ระดับ โดยอาศัยแต้มเฉลี่ย (Grade Point Average) เป็นตัวกำหนดว่า กลุ่มที่ต้องการประเมินผลมีความสามารถในระดับใด แล้วหาค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ก็สามารถกำหนดคะแนน

¹ Robert L. Ebel, Measuring Educational Achievement, pp.426-435.

ในแต่ละระดับของกลุ่มได้โดยใช้สูตร

คะแนนค่าสุกของระดับใด ๆ =

มัธยฐาน + (ซีกจำกัดกลางของระดับคะแนนนั้น \times ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน)¹

ซึ่งค่าซีกจำกัดกลางของระดับคะแนน จะหาได้จากตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การแจกแจงระดับคะแนนสำหรับกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน
7 ระดับ²

ระดับความสามารถ	แต้มเฉลี่ย	%	ซีกจำกัดกลางของระดับคะแนน		ร้อยละของระดับคะแนน				
			A	B	C	D	F		
ดีเลิศ	2.80	79	0.7	24	38	29	8	1	
ดีมาก	2.60	73	0.9	18	36	32	12	2	
ดี	2.40	66	1.1	14	32	36	15	3	
ดีพอใช้	2.20	58	1.3	10	29	37	20	4	
ปานกลาง	2.00	50	1.5	7	24	38	24	7	
พอใช้	1.80	42	1.7	4	20	37	29	10	
พอใช้มาก	1.60	34	1.9	3	15	36	32	14	

วิธีการนี้ได้รับการรับรองจาก เอ็ดยูเคชันแนล โพลีซี คอมมิทตี (Educational Policy Committee) เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1954

¹Rebert L. Ebel, Measuring Educational Achievement, p.430.

²Ibid., p.428.

จุดค้อยของวิธีการนี้คือ

1. มีปัญหาในด้านการกำหนดความสามารถของกลุ่มว่าจะอาศัยผลการสอบวิชาใดเป็นหลัก

2. การกำหนดระดับคะแนนไว้ก่อนว่าผลการเรียนของกลุ่มจะได้ระดับคะแนนอะไรเป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสมกับหลักการเรียนรู้อันจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคน

3. การใช้เกณฑ์มาตรฐานและความสามารถของกลุ่มเป็นเกณฑ์อ้างอิง (Norm and Criterion-Referenced) เป็นการให้ระดับคะแนนโดยพิจารณาจากเกณฑ์มาตรฐานและจากความสามารถของกลุ่มพร้อม ๆ กัน รูปแบบของการให้ระดับคะแนนโดยวิธีนี้ได้แก่รูปแบบการอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม (Absolute Standard and Relative Model) ครูซึ่งใช้ยุทธวิธีนี้จะตั้งเกณฑ์มาตรฐานค่าสุดของผลการปฏิบัติของนักศึกษาที่ควรจะมีในวิชาที่เรียน โดยให้เกณฑ์ช่วงนั้นเป็นตัวแทนนักศึกษาที่สอบได้ (ระดับคะแนน D) และสอบไม่ได้ (ระดับคะแนน F) ออกจากกัน สำหรับนักศึกษาที่ระดับคะแนนตั้งแต่ D ขึ้นไปจะพิจารณาโดยใช้เกณฑ์สัมพัทธ์ ตัวอย่างเช่นในการทดสอบวิชาหนึ่งมี 80 คะแนน ครูตั้งเกณฑ์มาตรฐานค่าสุดที่ควรจะได้เท่ากับ 50 คะแนน ดังนั้นการให้ระดับคะแนนก็จะออกมาในลักษณะช่วง 50-55 คะแนน เป็นระดับคะแนน D ต่ำกว่าเกณฑ์นี้ก็จะไม่ผ่านระดับคะแนน F ส่วนระดับคะแนน A, B, C ก็จะมีการพิจารณาโดยยึดหลักความสามารถของกลุ่มเป็นเกณฑ์¹

4. การใช้ความสามารถของนักศึกษาเองเป็นเกณฑ์อ้างอิง (Individual Standard) เป็นการให้ระดับคะแนนโดยยึดหลักว่านักศึกษาที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันควรที่จะใช้เกณฑ์แตกต่างกัน รูปแบบของการให้ระดับคะแนนโดยวิธีนี้มี 2 รูปแบบคือ

4.1 รูปแบบสัมฤทธิ์ผลตามความสามารถ² (Achievement with Respect to Ability Model) ครูซึ่งใช้ยุทธวิธีนี้จะวัดความสามารถของนักศึกษาโดยวัดจากแบบ

¹ Quentin and Kalmer, Tests and Measurement, p.52.

² Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.52.

สอบสติปัญญา มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินสัมฤทธิ์ผล ระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับจะแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวัง (ซึ่งวัดได้จากแบบสอบสติปัญญา) และสัมฤทธิ์ผลที่เป็นจริง (ซึ่งวัดได้จากแบบสอบที่ครูสร้างขึ้น) ว่ามีมากน้อยขนาดไหน นักศึกษาที่ได้ระดับคะแนน A โดยยุทธวิธีนี้แสดงว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวัง และสัมฤทธิ์ผลที่เป็นจริง เป็นไปในทางบวกค่อนข้างมาก เทคนิคการให้ระดับคะแนนโดยใช้รูปแบบนี้อาจกระทำได้ใน 2 ลักษณะคือ

4.1.1 การให้ระดับคะแนน โดยใช้สมการถดถอยเชิงเส้นตรง เข้าช่วย ซึ่งวิธีการนี้จะมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า สัมฤทธิ์ผลและความสามารถ มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง สมการที่ใช้คือ

$$Y' = b(X) + a^1$$

เมื่อ Y' แทนสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวังของนักศึกษา

X แทนคะแนนความสามารถของนักศึกษา

b แทนความชัน (Slope) ของเส้นถดถอย

a แทนจุดตัดของเส้นถดถอย

วิธีการนี้ครูจะวัดความสามารถโดยใช้แบบทดสอบสติปัญญา และวัดสัมฤทธิ์ผลที่เป็นจริง โดยใช้แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้งสองมาเขียนกราฟ โดยให้แกนตั้งเป็นคะแนนสัมฤทธิ์ผลและแกนนอนเป็นคะแนนความสามารถ แล้วหาความชันและจุดตัด เพื่อนำไปแทนค่าในสมการ ซึ่งจะได้อัตราสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวังของนักเรียนนำค่าที่หาได้ไปลบจากสัมฤทธิ์ผลที่เป็นจริงเพื่อหาค่าความแตกต่าง และนำความแตกต่างนี้ไปใช้เป็นพื้นฐานในการประเมินตัดสินระดับคะแนน โดยถือว่าผู้ที่ได้อัตราของคะแนนติดลบแสดงว่า นักศึกษานั้นมีระดับ

¹Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.56.

สัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวัง (Underachiever) ควรจะได้ระดับคะแนนตั้งแต่ C ลงไป¹ เช่น

<u>ความแตกต่าง</u>	<u>ระดับคะแนนที่จะได้รับ</u>
+ 16 ขึ้นไป	A
+ 6 ถึง + 15	B
- 5 ถึง + 5	C
- 15 ถึง - 6	D
ต่ำกว่า - 15	F

4.1.2 การให้ระดับคะแนน โดยใช้ความสามารถของกลุ่มเป็นเกณฑ์ วิธีการนี้จะแบ่งความสามารถของเด็กออกเป็นระดับโดยใช้แบบทดสอบสติปัญญา อาจจะเป็น 3 หรือ 5 ระดับก็ได้ แล้วแต่ความแตกต่างของเด็ก และครูก็จะหาสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวัง ของแต่ละระดับ โดยการหาค่าเฉลี่ยของสัมฤทธิ์ผลที่เป็นจริง และใช้ค่าเฉลี่ยที่ได้มาเป็นจุด กลาง แล้วหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละระดับเพื่อจะได้นำมาใช้เป็นจุดตัดของ ระดับคะแนนแต่ละระดับในแต่ละกลุ่มความสามารถดังตัวอย่างเช่น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.60.

ตารางที่ 2 คะแนนความสามารถและคะแนนสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาแต่ละคน
ตามลำดับความสามารถและระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับ¹

คะแนนความสามารถ	คะแนนสัมฤทธิ์ผล	คะแนนตามความคาดหวัง	ระดับคะแนน
88	109		A
68	97		B
67	93		C
67	91		C
64	80		D
63	94	88.1	B
61	97		B
61	87		C
58	78		D
55	55		F
54	84		A
54	57		D
53	53		D
51	76	64.8	B
51	71		B
50	84		A
50	55		D

¹Terwilliger, Assigning Grades to Students, pp.59-63.

ตารางที่ 2 คะแนนความสามารถและคะแนนสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาแต่ละคนตามลำดับความสามารถและระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับ (ต่อ)

คะแนนความสามารถ	คะแนนสัมฤทธิ์ผล	คะแนนตามความคาดหวัง	ระดับคะแนน
48	54		D
47	48	64.8	F
46	66		C

สำหรับวิธีการนี้จุดก็คือจะเป็นแรงจูงใจให้แก่นักศึกษาที่เรียนอ่อนให้มีโอกาสไต่ระดับคะแนนสูง ๆ เพราะใช้เกณฑ์แตกต่างกันในการตัดสิน

จุดขายของวิธีการนี้คือ

1. ระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับแสดงถึงการปฏิบัติจริงตามความสามารถเท่านั้น มิใช่เป็นสัมฤทธิ์ผลสูงสุดในวิชาที่เรียนของนักศึกษาคนนั้น
2. จะต้องใช้นักศึกษาจำนวนมาก (อย่างน้อย 100 คน)
3. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถและสัมฤทธิ์ผลของักเรียนอาจไม่เป็นไปทางบวก ถ้าการวัดมีความผิดพลาดหรือนักศึกษาได้รับวิธีการเรียนการสอนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรให้ระดับคะแนนประเภทนี้เป็นเพียงเพื่อเป็นแรงจูงใจ

4.2 รูปแบบความงอกงาม¹ (Growth Model) ครูซึ่งใช้ยุทธวิธีนี้จะสร้างมโนทัศน์ของความงอกงามแล้วประเมินจำนวนความงอกงาม ข้อตกลงเบื้องต้นของรูปแบบนี้คือ การเรียนรู้ในช่วงเวลาที่กำหนดจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ระดับคะแนน

¹Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.38.

ที่นักศึกษาได้รับ โดยยุทธวิธีนี้ แสดงถึงจำนวนความงอกงามของแต่ละคนมิใช่ความรู้ในเนื้อหาวิชา เทคนิคในการวัดความงอกงามอาจจะทำได้ใน 2 ลักษณะคือ

4.2.1 ทดสอบสองครั้งคือ ทดสอบก่อน (Pre-Test) และทดสอบหลัง (Post-Test) การเรียนรู้การทดสอบครั้งแรกเพื่อวัดสถานภาพเริ่มต้น การทดสอบครั้งหลังเพื่อวัดสถานภาพสุดท้าย โดยใช้เครื่องมือคนละชุด

จุดค้อยของวิธีการนี้คือ ถ้าเครื่องมือที่ใช้วัดสถานภาพสุดท้ายยากกว่าสถานภาพเริ่มต้นนักศึกษาแทนที่จะแสดงควาามงอกงามก็จะแสดงควาามถดถอย

4.2.2 ทดสอบสองครั้ง โดยใช้เครื่องมือชนิดเดียวกันหรือคู่ขนานกัน วัดสถานภาพเริ่มต้นและวัดสถานภาพสุดท้าย

จุดค้อยของวิธีการนี้คือ นักศึกษาที่เรียนเก่งอาจจะแก่งท่าคะแนนทดสอบครั้งแรกต่ำ เพื่อจะได้มีความงอกงามมากในตอนสุดท้าย และในทางตรงข้าม นักศึกษาที่เรียนเก่งและได้คะแนนสูง ในสถานภาพเริ่มต้นอาจถูกลดโทษในตอนสุดท้าย เนื่องจากจำนวนความงอกงามมีน้อยกว่านักศึกษาที่มีสถานภาพเริ่มต้นต่ำ

จำนวนความงอกงามที่วัดได้จากเทคนิคทั้ง 2 วิธีที่กล่าวข้างต้นอาจจะออกมาในรูปแบบคะแนนเปอร์เซ็นต์¹ หรือคะแนนดิบ² แล้วครูก็จะนำจำนวนความงอกงามมาประเมินค่าตัดสินระดับคะแนนโดยอาจจะใช้วิธีการของการอ้างอิงจากเกณฑ์หรือจากกลุ่มก็ได้

สำหรับการตัดสินให้ระดับคะแนนโดยยึดรูปแบบอิงความงอกงามไม่ค่อยนิยมใช้ เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับความไม่เที่ยงของการตัดสินสัมฤทธิ์ผลเริ่มต้นของผู้เรียน และความไม่ยุติธรรมจะเกิดขึ้นแก่นักศึกษาที่เรียนเก่งทั้งนี้เนื่องจากปริมาณงานและคุณภาพของนักศึกษาไม่ได้รับการพิจารณา³ ดังนั้น กรอนลันด์⁴ จึงเสนอว่าควรใช้การประเมินผล

¹ Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.41.

² Ibid., p.44.

³ Ibid., p.49.

⁴ Grondlund, Measurement and Evaluation in Teaching, p.530.

ประเภทที่แฝงในการประเมินผล โดยใช้เกณฑ์อ้างอิง และกลุ่มอ้างอิง

จากรูปแบบและวิธีการให้ระดับคะแนนซึ่งกล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า เรื่องของวิธีการให้ระดับคะแนนเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อน และมีหลายวิธีการในแต่ละวิธีการมีจุดเด่น จุดด้อยแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ถ้าวัดที่ครูจะใช้วิธีการให้ระดับคะแนนวิธีใดก็จำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะและจำนวนนักศึกษา และเทคนิคความเหมาะสมของแต่ละวิธีให้เข้าใจอย่างทองแท้ เพื่อว่าการให้ระดับคะแนนนั้นจะได้มีความหมายถูกต้องและสามารถเป็นสื่อรายงานให้บุคคลที่เกี่ยวข้องในวงการศึกษา ทราบสถานภาพของนักศึกษาอย่างแท้จริง

องค์ประกอบของ ระดับคะแนนและองค์ประกอบที่ใช้ช่วยพิจารณาในการเปลี่ยนแปลง ระดับคะแนน

การตัดสินใจสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาด้วยวิธีการให้ระดับคะแนนเป็นวิธีหนึ่งที่จะแสดงถึงว่านักศึกษาที่เรียนวิชาหนึ่ง ๆ มีความรอบรู้ในจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชานั้น ๆ หรือไม่ และจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วว่าการตัดสินใจให้ระดับคะแนนผู้ที่จะมีบทบาทสำคัญคือ ครู เพราะการที่จะพิจารณาแต่ตัวเลขที่ได้จากการวัดอย่างเดียวอาจจะผิดพลาด ควรจะมีการพิจารณาความประพฤตินทางการศึกษาควบคู่ไปกับการตัดสินใจ ดังนั้นการใช้วิธีการให้ระดับคะแนนประเมินผลสัมฤทธิ์มีคำถามที่นึกคิดหลายประการ เช่น การตัดสินใจระดับคะแนนมีความเที่ยงและความตรงมากน้อยเพียงใด ระดับคะแนนแสดงให้ทราบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาหรือไม่ เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ตอบได้ยากเนื่องจากองค์ประกอบหลายประการ เช่น เครื่องมือที่ใช้วัดมีความเหมาะสม ความเที่ยง ความตรง ความคงเส้นคงวาหรือไม่ ผู้สอนเลือกเครื่องมือใดเหมาะสมกับสภาพการหรือไม่ การแปลผลที่ได้จากการวัดใช้วิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมมากน้อยเพียงใดและ ผู้แปลผลมีความยุติธรรมในการตัดสินใจเพียงใด เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อาจทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้

จากการวิจัยของเลwis เควิร์ตเตอร์ และสมิท¹ (Lewis, Dexter and Smith) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแบบสอบมาตรฐาน ระดับคะแนนที่นักเรียนได้รับและตัวแปรต่าง ๆ ที่มีผลทำให้ค่าความเที่ยงของการให้ระดับคะแนนเปลี่ยนแปลง โดยการให้แบบทดสอบ เอ็ม เอฟ ไอ ซี (MFI-C) ที่ปรับปรุงแล้ว ทดสอบกับอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยมิซซูรี และแบบทดสอบ เอ็ม เอฟ ไอ-เอชเอส (MFI-HS) ที่ปรับปรุงแล้วทดสอบกับอาจารย์ซึ่งสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนปีที่ 2 ของโรงเรียนชุมชนมิซซูรีในเมืองแคนซัส ผลการวิจัยปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยได้ใช้องค์ประกอบในการตัดสินระดับคะแนนแก่นักศึกษาอันได้แก่ งานที่มอบหมายให้ทำการเข้าชั้นเรียน การวางตนในชั้นเรียน สภาพภูมิหลังของนักศึกษา พัฒนาการ ความเรียบร้อยในการทำงาน ความพร้อม ความคิดสร้างสรรค์ ความซื่อสัตย์ ระดับคะแนนจากแบบทดสอบ เป็นต้น สำหรับครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนชุมชนใช้องค์ประกอบในการพิจารณาตัดสินระดับคะแนนแก่นักศึกษาได้แก่ ความสามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ ระดับคะแนนเฉลี่ยที่ได้รับจากการบ้านที่มอบหมายให้ทำระดับคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบ พฤติกรรมของนักศึกษา การเข้าชั้นเรียน การวางตนในชั้นเรียน การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน กฎเกณฑ์ของทางวิทยาลัย ความคิดสร้างสรรค์ อิทธิพลจากผู้ปกครองของเด็ก ความซื่อสัตย์ ความพยายาม ความสะอาดในการทำงาน บุคลิกภาพของนักศึกษา การตรงต่อเวลา เพศ มนุษยสัมพันธ์ การสนิทสนมกันเป็นส่วนตัวระหว่างครูกับนักเรียน เป็นต้น

ซึ่งจากองค์ประกอบเหล่านี้ องค์ประกอบบางตัวจะมีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบมาตรฐานและระดับคะแนนที่นักเรียนได้รับไม่คงที่

จากแนวคิดนี้ ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า สำหรับในประเทศไทยอาจารย์ในวิทยาลัยครูใช้องค์ประกอบใดบ้างในการพิจารณาตัดสินระดับคะแนนให้แก่ักศึกษา

¹Lewis, Dexter and Smith, "Grading Procedures and Test Validation: A Proposed New Approach," Journal of Educational Measurement, 15 No.3 (Fall 1978) : 219-227.